

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA UOKIK W KRAKOWIE**

RKR-61-14/06/MS-... /07

Kraków, dnia 29 czerwca 2007r.

DECYZJA Nr RKR - 59/2007

Na podstawie art. 23e ust. 1 i 2, art. 23a oraz art. 28 ust 6 ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2005r. Nr 244, poz. 2080, z późn. zm.) w związku z art. 131 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007r o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50 poz. 331 z późn. zm.) oraz § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2002r. w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 18, poz. 172, z późn. zm.) w związku z art. 136 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007r o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50 poz. 331 z późn. zm.), po przeprowadzeniu – z urzędu - postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów,

w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów,

uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, bezprawne działania przedsiębiorcy Centrum Elektroniki Telekomunikacji i Oprogramowania „CETO” Sp. z o.o. z siedzibą w Rzeszowie, polegające na **naruszeniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji** poprzez nie zamieszczenie w stosowanych wzorcach umowy „Umowa abonencka numer” oraz „Regulamin świadczenia usług w sieci city.net”, wbrew obowiązkowi wynikającemu art. 56 ust. 3 pkt 2, 7 i 8 ustawy z dnia ustawy z dnia 16 lipca 2004r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171 poz. 1800):

- postanowień określających jakość świadczonych usług, w tym czas oczekiwania na przyłączenie do sieci lub termin rozpoczęcia świadczenia usług telekomunikacyjnych konsumenta na wypadek przerwy w dostawie sygnału telewizyjnego,
- zapisów określających tryb postępowania reklamacyjnego,
- zapisów informujących o możliwości rozwiązania sporu w drodze mediacji lub poddania go pod rozstrzygnięcie sądu polubownego.

oraz stwierdza się zaniechanie jej stosowania z dniem 12 czerwca 2007r.

UZASADNIENIE

W dniu 25.10.2006r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów Delegatura UOKIK w Krakowie - zwany dalej „organem antymonopolowym” - wszczął z urzędu postępowanie w sprawie stosowania przez przedsiębiorcę działającego pod firmą: Centrum Elektroniki Telekomunikacji i Oprogramowania „CETO” Sp. z o.o. z siedzibą w Rzeszowie - zwanego dalej „CETO” - praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, polegających na niezamieszczaniu w stosowanych wzorcach umów „Umowa

abonencka numer” oraz „Regulamin świadczenia usług w sieci city.net” postanowień określających jakość świadczonych usług, w tym czas oczekiwania na przyłączenie do sieci lub termin rozpoczęcia świadczenia usług telekomunikacyjnych konsumenta na wypadek przerwy w dostępie do Internetu, tryb postępowania reklamacyjnego oraz informujących o możliwości rozwiązania sporu w drodze mediacji lub poddania go pod rozstrzygnięcie sądu polubownego, co może stanowić naruszenie art. 23a powołanej w sentencji ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów - zwanej dalej „ustawą o ochronie(...)” - poprzez naruszenie obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji.

Powodem wszczęcia postępowania w przedmiotowej sprawie było uzyskanie przez organ antymonopolowy - w toku prowadzonej kontroli wzorców umów stosowanych przez operatorów telekomunikacyjnych działających w zakresie usług dostępu do Internetu - wiedzy, że CETO stosuje wzorce umowy, których treść nie jest zgodna z wymogami ustawowymi określonymi w art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 16 lipca 2004r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171 poz. 1800) – zwanego dalej „Prawem telekomunikacyjnym.

Odpowiadając na zarzuty postawione w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania, CETO w pismach z dnia 6.11.2006r., 12.01.2007r. oraz z dnia 31.01.2007r. - potwierdziło fakt stosowania wzorców umów o treści zakwestionowanej przez organ antymonopolowy. Jednocześnie zadeklarowało gotowość zmiany wzorców umów i dostosowania ich treści do wymogów art. 56 ust. 3 Prawa telekomunikacyjnego poprzez uzupełnienie ich o stosowne zapisy. Pismem z dnia 31.01.2007r. CETO przedstawiło ostateczny projekt „Regulaminu świadczenia usług w sieci city.net”, spełniający wymogi ustawowe. Powyższy wzorzec umowy został zamieszczony na stronie internetowej Spółki i wszedł w życie w dniu 15.03.2007r.

Pismem z dnia 6.06.2007r. – doręczonym w dniu 12.06.2007r. - CETO potwierdziło fakt zmiany treści „Regulaminu świadczenia usług w sieci city.net” oraz poinformowało, że dokonało zmiany wszystkich dotychczas zawartych umów poprzez rozesłanie do wszystkich swoich kontrahentów aneksów do umów wraz z treścią nowego „Regulaminu (...)”.

Mając powyższe ustalenia na uwadze organ antymonopolowy zważył, co następuje:

Treść art. 1 ust. 1 ustawy o ochronie (...) ogranicza zastosowanie jej przepisów wyłącznie do ochrony interesów przedsiębiorców i konsumentów, podejmowanej w interesie publicznym. Oznacza to, że warunkiem koniecznym do uruchomienia procedur i zastosowania instrumentów określonych w tej ustawie jest zaistnienie takiego stanu faktycznego, w którym działania przedsiębiorców - naruszając jej przepisy – stanowią potencjalne zagrożenie interesu publicznego. Niniejsze postępowanie dotyczy treści wzorców umowy stosowanych przez CETO wobec nieograniczonego kręgu adresatów, tj. wszystkich zainteresowanych ich treścią potencjalnych nabywców usług dostępu do Internetu, którym - na gruncie art. 4 ust. 11 ustawy o ochronie (...) - przysługuje status konsumenta. W tym stanie rzeczy przyjąć należy, iż do oceny stanu faktycznego niniejszej sprawy zastosowanie mają przepisy ustawy o ochronie (...), a dotyczące jej postępowanie prowadzone było w interesie publicznym.

Stosownie do treści art. 23a ust. 1 ustawy o ochronie (...) – „przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy”. Aby możliwe było zatem stwierdzenie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, niezbędne jest łączne spełnienie dwóch przesłanek:

1. działania przedsiębiorcy winny mieć bezprawny charakter, tzn. naruszać obowiązujące normy prawne lub społeczne, a jednocześnie
2. działania te muszą naruszać zbiorowe interesy konsumentów.

Zakresem działalności CETO objęte są między innymi usługi telekomunikacyjne, polegające na zapewnieniu abonentom dostępu do sieci Internet. Ponieważ odbiorcami tego rodzaju towarów i usług są w znacznej części konsumenci, na CETO – podobnie jak na innych przedsiębiorcach, których kontrahentami są konsumenci – ciążyą szczególne obowiązki związane z udzielaniem im prawdziwej, rzetelnej i pełnej informacji dotyczącej oferowanych towarów. Nie dysponując odpowiednią i kompletną wiedzą, konsumenci nie mogą bowiem podejmować świadomych i w pełni suwerennych decyzji w sprawie nabycia oferowanych towarów lub usług. Wspomniane obowiązki informacyjne w odniesieniu usług telekomunikacyjnych, oferowanych przez przedsiębiorców nie zostały wprost wyartykułowane w obowiązujących przepisach, tak jak ma to miejsce w przypadku sprzedaży rzeczy ruchomych – zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2002r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. Nr 141, poz. 1176, z późn. zm.). Obowiązki te można jednak wyinterpretować z treści art. 23a ust. 2 ustawy o ochronie (...) oraz przepisu art. 56 ust. 3 Prawa telekomunikacyjnego.

Odnosząc się do pierwszej z przesłanek art. 23a ust. 1 ustawy o ochronie (...), tj. bezprawności działań przedsiębiorcy, stwierdzić należy, iż bezprawność rozumie się jako sprzeczność zachowania danego podmiotu z przepisami prawa oraz zasadami współżycia społecznego. Chodzi tu mianowicie o sprzeczność z szeroko rozumianym porządkiem prawnym, jako całością. Bezprawność jest czynnikiem o charakterze obiektywnym, tzn. niezależnym od wystąpienia szkody, czy zaistnienia zamiaru po stronie podmiotu dopuszczającego się działań bezprawnych.

Podstawowe znaczenie dla oceny niniejszej sprawy - pod kątem występowania przesłanki bezprawności - ma analiza charakteru prawnego umowy, której przedmiotem jest świadczenie usługi dostępu do Internetu oraz art. 56 Prawa telekomunikacyjnego. Umowa o świadczenie usługi dostępu do Internetu jest umową o świadczenie usług telekomunikacyjnych, która została zdefiniowana w art. 56 – 57 Prawa telekomunikacyjnego, a zatem jest umową nazwaną, do której należy stosować przepisy tej ustawy, a w zakresie nieuregulowanym Prawem telekomunikacyjnym – przepisy ogólne kodeksu cywilnego (vide: A. Krasucki „*Elektroniczny Komentarz do Prawa telekomunikacyjnego*” – art. 56 nb 6 LEXIS NEXIS).

Ustawodawca wprowadził do Prawa telekomunikacyjnego w art. 56 ust 2 – 4 przepisy regulujące szczegółowo formę i minimalną treść umów o świadczenie publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych. Powstaje zatem problem, czy usługi dostępu do Internetu świadczone przez CETO mogą stanowić publicznie dostępną usługę telekomunikacyjną. Legalna definicja publicznie dostępnej usługi telekomunikacyjnej zawarta jest w art. 2 pkt 31 Prawa telekomunikacyjnego i określa ją jako usługę telekomunikacyjną dostępną dla ogółu użytkowników. Powyższa definicja odwołuje się do dwóch definicji. Pierwszej - definicji usługi telekomunikacyjnej i drugiej - użytkowników. Zgodnie z art. 2 pkt 48 Prawa telekomunikacyjnej przez usługę telekomunikacyjną należy rozumieć usługę polegającą głównie na przekazywaniu sygnałów w sieci telekomunikacyjnej. Natomiast

zgodnie z art. 2 pkt 49 tej ustawy użytkownikiem jest podmiot korzystający z publicznie dostępnej usługi telekomunikacyjnej lub żądający świadczenia takiej usługi. Należy zwrócić uwagę na okoliczność, że zakres pojęcie „użytkownik” jest szerokie i obejmuje zarówno osoby będące konsumentami w rozumieniu art. 22¹ k.c., jak i podmioty nie posiadające tego statusu. Pewne wątpliwości interpretacyjne budzi użycie w definicji publicznie dostępnej usługi telekomunikacyjnej nieostrego sformułowania, że jest to usługa telekomunikacyjna dostępna dla „ogółu użytkowników”, jednakże należy przyjąć za potoczny rozumienie słowa „ogół”, iż obejmuje ono wszystkich mieszkańców danego okręgu, kraju, miasta itp. (vide: „Uniwersalny Słownik Języka Polskiego”, t. II, red. J. Dubisz, Warszawa 2003, s. 1213), a zatem rzeczywistych i potencjalnych użytkowników. Należy również mieć na uwadze, że rodzaj usługi telekomunikacyjnej determinuje obszar, na którym usługa ta jest świadczona. Powyższe prowadzi do wniosku, że usługa dostępu do Internetu świadczona za pomocą sieci telekomunikacyjnej jest niewątpliwie publicznie dostępną usługą telekomunikacyjną. Powyższe stanowisko znajduje także potwierdzenia w poglądach doktryny, uznającej, że Prawo telekomunikacyjne nie wprowadza ograniczeń lokalnych do świadczenia usługi lokalnej dla mieszkańca danej miejscowości korzystającego z publicznej usługi telekomunikacyjnej, który przyjechałby do innej miejscowości i zgłosił zamiar świadczenia na jego rzecz tej usługi. (vide: A. Krasucki – *ibidem*, komentarz do art. 2 nb 31)

Skoro zatem usługa świadczona przez CETO jest publicznie dostępną usługą telekomunikacyjną, to mają do niej zastosowanie przepisy Prawa telekomunikacyjnego regulujące umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w tym art. 56- 57. W świetle tych przepisów umowa ta powinna być zawarta w formie pisemnej (art. 56 ust. 2). Jednakże ustawa nie zawiera zapisu o rygorze nieważności w przypadku niezachowania formy pisemnej, co oznacza, że w przypadku zawarcia z konsumentem umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych bez zachowania przewidzianej w art. 56 ust. 2 formy pisemnej, wówczas umowa ta jest dalej ważna i zgodnie z art. 74 § 2 k.c., pomimo niezachowania tej formy dla celów dowodowych, na żądanie konsumenta dopuszczalny jest dowód ze świadków i z przesłuchania stron na okoliczność zawarcia tej umowy.

Natomiast art. 56 ust. 3 Prawa telekomunikacyjnego zawiera katalog elementów, które powinna zawierać umowa o świadczenie publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych. Wyliczenie to nie ma charakteru wyczerpującego, na co wskazuje użyte określenie „w szczególności”. Powyższy zapis budzi wątpliwości, ponieważ nie wskazuje, które elementy mają charakter obligatoryjny i powinny być zamieszczone w umowie. Nie można tego wywnioskować także z innych przepisów Prawa telekomunikacyjnego. Pomocą w interpretacji powyższego przepisu może być treść dyrektywy 2002/22/WE z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i praw użytkowników odnoszących się do sieci i usług łączności elektronicznej (Dz. Urz. WE L 108 z 24 kwietnia 2002 r.) – zwanej dalej „dyrektywą o usłudze (...)”. W art. 20 ust. 2 – zawierającym także katalog elementów umowy - dyrektywa posługuje się sformułowaniem „co najmniej” („at least”). A zatem należy przyjąć, że art. 56 ust. 3 Prawa telekomunikacyjnego zawiera wyliczenie postanowień stanowiących minimalną treść umowy o świadczenie publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych, tj. elementów, których zamieszczenie w umowie jest obligatoryjne. Wśród tych elementów ustawa wymienia obowiązki określenia:

- świadczonych usług, danych o ich jakości, w tym o czasie oczekiwania na przyłączenie do sieci lub terminie rozpoczęcia świadczenia usług telekomunikacyjnych (art. 56 ust. 3 pkt 2),
- trybu postępowania reklamacyjnego telekomunikacyjnych (art. 56 ust. 3 pkt 7)

- informacji o możliwości rozwiązania sporu w drodze mediacji lub poddania go pod rozstrzygnięcie sądu polubownego(art. 56 ust. 3 pkt 8)

Powyższe obowiązki odpowiadają obowiązkom wynikającym, które zostały określone w art. 20 ust. 2 lit. b), f) oraz g) dyrektywy o usłudze (...).

Warto także zwrócić uwagę na stanowisko ukształtowane w orzecznictwie Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości (zwanego dalej „ETS”), zgodnie z którym konsument ma prawo do rzetelnej, nie wprowadzającej w błąd informacji, zawierającej wszelkie niezbędne dane wynikające z funkcji i przeznaczenia towaru lub usługi (vide. wyrok ETS z dnia 13.12.1991r., sprawa GB-Inno-BM, sygn.: C-18/88). ETS podkreślił w nim wagę obowiązku udzielania konsumentom prawdziwej i pełnej informacji, ponieważ brak podawania rzetelnych, pełnych i prawdziwych informacji uniemożliwia konsumentom dokonywanie swobodnej i rzeczowej oceny oferowanych na rynku towarów i usług, co może wprowadzać konsumentów w błąd co do praw przysługujących im w danym stosunku umownym.

Z analizowanego punktu widzenia znaczenie mają również przepisy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady Nr 2005/29/WE z dnia 11 maja 2005r. dotyczące nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. U. L 2005/06/11), które wskazują kierunek zmian wspólnotowego prawa konsumenckiego. I tak w art. 6 dyrektywy Nr 2005/29/WE za praktykę handlową wprowadzającą w błąd uznawane jest działanie przedsiębiorcy, jeżeli zawiera fałszywe informacje i w związku z tym jest niezgodne z prawdą lub w jakikolwiek sposób, w tym poprzez wszystkie okoliczności jego prezentacji, wprowadza lub może wprowadzić w błąd przeciętnego konsumenta, nawet jeżeli informacje te w odniesieniu do jednego lub większej liczby wymienionych niżej elementów są zgodne z rzeczywistością, i która w każdym przypadku powoduje lub może spowodować podjęcie przez konsumenta decyzji dotyczącej transakcji, której inaczej by nie podjął.

Reasumując powyższe ustalenia należy uznać, iż nie zamieszczenie zatem przez CETO we wzorcach umowy powyższych postanowień oznacza naruszenie obowiązku wynikającego z art. 56 ust. 3 Prawa telekomunikacyjnego i w konsekwencji przesądza o bezprawności działania tego przedsiębiorcy. Jest szczególnie zauważalne przy zastosowaniu prawnego wykładni przepisów Prawa telekomunikacyjnego oraz wspólnotowych przepisów regulujących problematykę prawa konsumenta do pełnej i prawdziwej informacji.

Odnosząc się do drugiej przesłanki, tj. naruszenia zbiorowych interesów konsumentów, stwierdzić należy, iż ustawa o ochronie (...) nie definiuje pojęcia zbiorowego interesu konsumentów, stwierdzając jedynie w treści art. 23a ust. 1 zd. 2, że nie jest nim suma indywidualnych interesów konsumentów. W świetle - powołanego na początku uzasadnienia prawnego niniejszej decyzji - art. 1 ust. 1 ustawy o ochronie (...) należy przyjąć, że ze zbiorowymi interesami konsumentów mamy do czynienia wówczas, gdy działania przedsiębiorcy są powszechne i mogą dotknąć każdego potencjalnego klienta przedsiębiorcy – czyli konsumenta. Stanowisko to potwierdzone zostało również w orzecznictwie Sądu Najwyższego, który w uzasadnieniu wyroku z dnia 12.09.2003r. (sygn.: I CKN 504/01) stwierdził, iż nie jest zasadne uznawanie, że postępowanie z tytułu naruszenia ustawy antymonopolowej można wszczynać tylko wtedy, gdy zagrożone są interesy wielu

odbiorców, a nie jest to możliwe w sytuacji, gdy pokrzywdzonym jest tylko jeden konsument. Wydawane orzeczenie ma bowiem wymiar znacznie szerszy, pełni także funkcję prewencyjną, służy bowiem ochronie także nieograniczonej liczby potencjalnych konsumentów. Oceniane w niniejszej decyzji działania CETO odnoszą się do wszystkich jej aktualnych i przyszłych (potencjalnych) klientów, a zatem dotyczą zbiorowych interesów konsumentów.

Przykładowe wyliczenie zakazanych przez ustawodawcę praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów zostało zawarte w treści art. 23a ust. 2 ustawy o ochronie (...). Do katalogu tego ustawodawca zaliczył w szczególności naruszenie obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji oraz nieuczciwą lub wprowadzającą w błąd reklamę. Prawo do rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji jest jednym z fundamentalnych praw każdego konsumenta, a brak takiej informacji uniemożliwia mu swobodę oceny i wyboru najlepszej oferty, ograniczając tym samym wolność jego decyzji rynkowych. Profesjonalista – a takim jest bez wątpienia CETO – ma obowiązek poinformować konsumenta, będącego z zasady słabszą stroną stosunku prawnego, o istotnych elementach przyszłej umowy. Powinno się to odbywać w sposób prawdziwy, rzeczowy i na tyle wyczerpujący, na ile jest to możliwe w istniejących warunkach. Przy czym obowiązek takiego informowania obejmuje wszystkie etapy stosunku prawnego, od fazy przedkontraktowej, poprzez stadium realizacji umowy, czy wreszcie również proces dochodzenia roszczeń z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy. Jest to fundamentalną cechą prawa umów i wypływa z obowiązku lojalnego kontraktowania (vide.: E. Łętowska „Prawo umów konsumenckich”, Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2002, str. 215 i nast.).

Dodatkowo, w tym miejscu należy również podkreślić, iż w świetle orzecznictwa Sądu Apelacyjnego w Warszawie (vide: wyrok z dnia 2.12.2005r. sygn. akt: VI ACa 600/05) przeciętny konsument nie musi znać przepisów. W uzasadnieniu tego wyroku Sąd uznał także, że w sytuacji ogólnej niskiej świadomości prawnej społeczeństwa, przeciętny konsument niekoniecznie wie jakie prawa mu przysługują. A więc w konsekwencji, należałoby przyjąć, iż przeciętny konsument, przeciętnie poinformowany i przeciętnie uważny nie musi posiadać wiedzy z zakresu prawa.

Konsumenci, zapoznający się z zawartością kwestionowanych wzorców umowy stosowanych przez CETO, zostali lub mogli zostać wprowadzeni w błąd co do praw przysługujących im w danym stosunku umownym oraz wynikających stąd dla CETO obowiązków. Scharakteryzowany powyżej przeciętny konsument będzie z pewnością odbierał informacje zawarte we wzorcach umowy jako ostateczne i prawdziwe. Podstawę do wyobrażenia, że podawane przez CETO informacje są rzetelne pełne i prawdziwe może stanowić wiedza, jaką dysponuje przeciętny konsument. Zawierając umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych przeciętny konsument jest przyzwyczajony do tego, że wszystkie elementy umowy, określające przysługujące mu prawa i zarazem obowiązki kontrahenta, są zawarte w umowie. Wskutek tego uwaga konsument kieruje się w swoich działania przekazem zawartym w podpisanej umowie. Skoro zatem umowa nie określa jakie prawa przysługują konsumentowi, może on uznawać, iż takie prawa nie przysługują mu na gruncie podpisanej umowy. Z tego powodu, konsumenci – na skutek kwestionowanego w niniejszej decyzji sposób działania CETO – mogą posiadać mylne wyobrażenie o przysługujących im uprawnieniach, a zwłaszcza o przysługujących im prawach do reklamowania usług i możliwości polubownego rozpatrywania sporów z operatorem.

Mając powyższe na uwadze organ antymonopolowy uznał, że zostały spełnione wszystkie przesłanki konieczne do zakwalifikowania działań CETO jako praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, określonej w art. 23a ustawy o ochronie (...).

Stosownie do treści przepisu art. 23e ust. 1 i 2 ustawy o ochronie (...) w przypadku gdy przedsiębiorca zaprzestał stosowania praktyki, o której mowa w art. 23a (...) Prezes UOKIK wydaje decyzję o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i stwierdzającą zaniechanie jej stosowania.

Mając na uwadze powyższe ustalenia, zgodnie z którymi CETO naruszyło zbiorowe interesy konsumentów oraz okoliczność, iż niezwłocznie po otrzymaniu zawiadomienia o wszczęciu postępowania w przedmiotowej sprawie zmienił treść wzorca umowy oraz dokonał zmiany w drodze aneksów wszystkich zawartych umów, co zostało potwierdzone w dniu 12.06.2007r., orzeczono jak w sentencji. Za dzień zaniechania organ antymonopolowy przyjął dzień, w którym wszedł w życie zmieniony wzorzec umowy .

W dniu 21 kwietnia 2007r. weszła w życie ustawa z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331), na podstawie, której utraciła moc ustawa z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2005r. Nr 244, poz. 2080 ze zmian.). Jednakże zgodnie z art. 131 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów do postępowań wszczętych przed dniem 21 kwietnia 2007r. stosuje się przepisy ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów.

Stosownie do treści art. 78 ust. 1 ustawy o ochronie (...) w związku z art. 479²⁸ § 2 k.p.c. – od niniejszej decyzji przysługuje stronie odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - Delegatura w Krakowie, 31-011 Kraków, pl. Szczepański 5.

Z upoważnienia Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Otrzymują:

1 x Centrum Elektroniki Telekomunikacji i Oprogramowania „CETO” Sp. z o.o. al. Rejtana 10a, 35-310
Rzeszów

1 x a/a